

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 79/05-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ladislava Gajdoša, K., zastúpeného právnym zástupcom advokátom JUDr. R. Ž., Advokátska kancelária, K., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ladislava Gajdoša o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2005 doručená sťažnosť Ladislava Gajdoša, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného právnym zástupcom advokátom JUDr. R. Ž., Advokátska kancelária, K., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom

pod sp. zn. 11 C 340/00. Na základe výzvy ústavného súdu sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 21. februára 2005.

Z obsahu podaní sťažovateľa a ich príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde 3. októbra 2000 žalobu o zaplatenie 236 909 Sk s prísl. proti žalovanej (matke sťažovateľa). Predmetná vec nie je dosiaľ, t. j. po 4 rokoch a 4 mesiacoch, právoplatne skončená. Okresný súd v predmetnej veci nariadil dve pojednávania, ktoré sa uskutočnili 23. apríla 2002 a 21. mája 2002. Podľa sťažovateľa bolo posudzované konanie poznačené zbytočnými priesťahmi v konaní, ktoré boli spôsobené nečinnosťou okresného súdu v období od 3. októbra 2001 do 23. apríla 2002 (17 mesiacov), ako aj v období od 21. mája 2002 až do dňa podania ústavnej sťažnosti (33 mesiacov), v ktorom okresný súd neučinil žiadny úkon smerujúci k meritórnemu rozhodnutiu predmetnej veci. V dôsledku tohto postupu okresného súdu sa sťažovateľ nachádza v dlhodobej právnej neistote.

Predmetná vec podľa neho nie je natoľko právne zložitá, aby ju bolo potrebné riešiť tak dlho. V uvedenom prípade ide o majetkový spor so žalovanou, ktorá mu podľa neho nespravodlivo „odňala“ nehnuteľnosť - rodinný dom v K., ktorý mu predtým sama darovala. Medzičasom však sťažovateľ uvedenú nehnuteľnosť opravil a zveľadil na vlastné náklady. Pri týchto opravách nehnuteľnosti sťažovateľ utrpel úraz, ktorý bol dôvodom jeho následnej plnej invalidity.

Sťažovateľ požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré odôvodnil nasledovne: „Z dôvodu, že som dom rozsiahle rekonštruoval vynaložil som na to všetky svoje aj manželkine úspory. Dnes sa nachádzam v nezávideniahodnej sociálnej situácii. Z dôvodu sústavných sporov s matkou a blízkou rodinou nemôžem sporný dom dlhodobo pokojne užívať. Z celej záležitosti som dlhodobo frustrovaný. S prevažnou časťou rodiny vôbec nekomunikujem, ani sa nestýkam. Rodinné vzťahy sú dlhodobo a trvalo narušené. Celý problém bol už riešený aj orgánmi činnými v trestnom konaní. Vyššie opísované okolnosti prípadu sa v neblahej miere odzrkadlili na kvalite môjho života a života mojej rodiny. Z vyššie uvedených dôvodov si uplatňujem aj nárok finančnej satisfakcie.“

Sťažovateľ podal 7. januára 2005 sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“) do rúk predsedu okresného súdu, na ktorú odpoveď dosiaľ nedostal.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby nálezom vyslovil:

„1. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní sp. zn. 11 C 340/00-14 vedenom na okresnom súde Košice – okolie porušené bolo.

2. Okresnému súde Košice – okolie prikazuje, aby v konaní sp. zn. 11 C 340/00-14 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 40.000,- Sk slovom štyridsaťtisíc korún slovenských, ktoré je porušiteľ práva povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu SR k rukám sťažovateľa.

4. Ústavný súd SR priznáva trovy právneho zastupovania právnenému zástupcovi sťažovateľa a to vo výške, ktorá bude vyčíslená osobitným predpisom.“

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/00.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

Ústavný súd pripomína, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv, považuje za prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu (ktorý môže prispieť k urýchleniu konania) sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepostupoval tak, ako mu to umožňoval § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. (a nepreukázal tiež, že by si práva, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, chránil prípadne iným spôsobom) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov. Ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti podľa citovaných ustanovení sťažnosť z 3. januára 2005 (v konaní, ktoré začalo 3. októbra 2000) doručení okresnému súdu 7. januára 2005, po podaní ktorej bola vzápätí 2. februára 2005, t. j. ešte pred uplynutím lehoty na vybavenie sťažnosti na prietahy v konaní ustanovenej

v § 25 zákona č. 80/1992 Zb., podaná sťažovateľom prostredníctvom jeho právneho zástupcu sťažnosť ústavnému súdu.

Ústavný súd podotýka, že podanie sťažnosti v tak krátkom čase pred podaním sťažnosti ústavnému súdu sa javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným priet'ahom vo veci samej (mutatis mutandis IV. ÚS 306/04, III. ÚS 73/05).

Sťažovateľ taktiež nepreukázal a ani netvrdil, že podmienku podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2005